

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/576/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210884
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210884.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 28. augusta 2013 č. k. 6C/132/2012-59, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo dňa 28. 08. 2013 č. k. 6C/132/2012-59 žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že v prejednávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 1.155 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote. Z vykonaného dokazovania podľa súdu vyplynulo, že žalobca nepreukázal naplnenie základného prvku zodpovednostného vzťahu, ktorým je nesprávny úradný postup. Tvrdenie žalobcu v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 15 mesiacov (správne malo byť uvedené 21 mesiacov) sa ukázalo ako nepravdivé. Z pripojeného exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie 14. 12. 2009 pričom zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia uplynula dňa 12. 10. 2009. Omeškanie teda predstavovalo dva mesiace a dva dni. Iné skutkové tvrdenia neboli žalujúcou stranou tvrdené. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovania veci bez zbytočných prietáhov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Je preto nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu. Opačný postup, t. j. selektovanie a vyhodnotenie len jednej okolnosti bez posúdenia ďalších relevantných vo veci, vytvára skreslený, neúplný obraz skutočnosti. Podľa súdu žalobca žiadnym spôsobom neozrejmil, v čom spočíva zásah do jeho práva v dôsledku nedodržania lehoty na vydanie poverenia v rozsahu 2 mesiace a 2 dni (ktorá je prekročením zákonom stanovenej lehoty). V prejednávanej veci je potrebné prihliadnuť aj na charakter procesného úkonu súdu a to poverenia na vykonanie exekúcie, ktorým sa nekončí samotné exekučné konanie. Pre prijatie záveru o porušení základného práva účastníka a o existencii zbytočných prietáhov exekučného súdu nepostačuje len samotné prekročenie zákonom stanovenej lehoty, ale aj naplnenie

ďalších podstatných okolností prejednávanej veci. Medzi uvedené okolnosti je potrebné zaradiť okrem iného správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, ďalší priebeh konania, postup exekútora a exekučného súdu vo veci. Tiež je podľa súdu potrebné zdôrazniť, že exekučný súd pre posúdenie žiadosti o udelenie poverenia vyzval súdneho exekútora na predloženie zmluvy o úvere. Žalobca, ktorému exekútor odstúpil žiadosť súdu, odmietol poskytnúť súdu požadovanú súčinnosť, čo vyplýva z jeho odpovede na č. I. 11 spisu, doručenej súdu dňa 12. 11. 2009. Až od tohto dátumu mal exekučný súd objektívne splnené podmienky na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Od doručenia rozhodcovského spisu do vydania poverenia uplynula lehota 1 mesiac a 2 dni. Je teda zrejmé, že na nedodržaní zákonom stanovenej lehoty sa významnou mierou podieľalo aj neposkytnutie súčinnosti zo strany žalobcu.

Podľa súdu je známou skutočnosťou, že aplikácia práva Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa (v dôsledku vstupu Slovenskej republiky do EÚ) zasiahla do dovtedajšej súdnej praxe a významne ovplyvnila jej vývoj. Uvedenému sa nevyhlo ani exekučné konanie. V duchu existujúcej judikatúry bolo a je povinnosťou exekučného súdu postupovať v exekučnom konaní v súlade s právnou úpravou a zásadami na ochranu spotrebiteľa, opakovane judikovanými Európskym súdnym dvorom (napr. vec C-40/08, C-76/10). Vzhľadom na nerovné postavenie spotrebiteľa ako jednej zo zmluvných strán (slabšia vyjednávacia pozícia, úroveň informovanosti), čl. 6 ods. 1 smernice 93/13 stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Z judikatúry ESD vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastojuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť. Tento nerovný stav možno odstrániť iba vonkajším pozitívnym zásahom vo vzťahu k účastníkom zmluvy. Ochrane spotrebiteľa je preto potrebné venovať náležitú pozornosť aj v exekučnom konaní, s čím je spojené adekvátne plynutie času. Vyššie uvedeným okolnostiam (venovanie náležitej pozornosti ochrane spotrebiteľa) nasvedčuje skutočnosť, že neskoršia právna úprava v ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“) vyňala rozhodcovské rozsudky zo zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora. Rýchlosť nemôže byť na úkor kvality. Ku skúmaniu zákonnosti exekúcie nemožno pristupovať formalisticky len za účelom dodržania zákonnej lehoty. Je namieste starostlivo skúmať zákonnosť exekúcie. Uvedené okolnosti sú objektívne spôsobilé vyvolať predĺženie zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Je preto potrebné starostlivo uvážiť a rozlíšiť, či k prípadnému nedodržaniu lehoty došlo zo subjektívnych alebo objektívnych dôvodov. V prípade stretu záujmov je potrebné uprednostniť záujem na riadnom výkone spravodlivosti, dodržiavaní zásad v oblasti ochrany spotrebiteľa vyplývajúcich i z komunitárneho práva a zákonnosti exekúcie, hoci aj na úkor nedodržania zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia z objektívnych dôvodov. Nemožno tiež neprihliadať na skutočnosť, že predmetné exekučné konanie bolo zastavené. Je preto relevantný výsledok exekučného konania, ktoré bolo zastavené z dôvodu, že exekúcia sa vykonáva na základe rozhodnutia, ktoré priznáva zákonom nedovolené plnenie. Ak aj čiastkový úkon nebol učinенý zo strany súdu v zákonom stanovenej lehote, podstatný je finálny výsledok exekúcie, ktorá bola zastavená pre jej nedôvodnosť. Ak je exekučné konanie vedené nedôvodne (na základe exekučného titulu, ktoré priznáva zákonom nedovolené plnenie), nemožno priznať súdnu ochranu za prípadné nedodržanie lehoty na vykonanie konkrétneho čiastkového úkonu. Žalobca nepodal riadny opravný prostriedok proti zastavujúcemu uzneseniu. S poukazom na uvedené výkony práva žalobcu bol aj v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca v žalobe uviedol nepravdivé skutkové tvrdenia (o dobe omeškania s vydaním poverenia).

Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), súd neskúmal splnenie ďalších atribútov (príčinná súvislosť, vznik škody) ani sa nezaoberal vznesenou námietkou premlčania. Žalovaný nerozporoval podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, v čase rozhodnutia súdu uplynula zákonom stanovená lehota na jej vybavenie.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Žalovaný, ktorý bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, v konaní neúspešnému. Súd nepriznal žalovanému náhradu trov konania, keďže z obsahu spisu nevyplývala a žalovaný si ju nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní namietal, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. - rozhodoval vylúčený sudca, - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,

- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol:

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. s tým, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal žalobca na to, že podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania. V tejto žiadosti poukázal na skutočnosť, že súdu boli v žalobe oznámené skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Na základe týchto skutočností mal súd postupovať podľa ust. § 15 O. s. p. a predložiť vec na rozhodnutie predsedovi súdu, a ten vzhľadom na ust. § 12 O. s. p. mal predložiť vec na rozhodnutie o jej pridelení inému súdu. Žalobcovi však nebolo vôbec predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov okresného súdu. V prípade vylúčenia sudcov je zrejmé, že veci rozhodoval nezákonný sudca. V prípade nevylúčenia sudcov, by sa žalobca bol bránil ochrany svojich práv na prejednanie veci pred zákonným sudcom sťažnosťou na ústavnom súde. Bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia, bola však možnosť obrany voči prejednaniu veci pred zákonným sudcom odňatá a celkom zmarená. Aj táto okolnosť svedčí o tom, že tvrdenia žalobcu o vylúčení sudcov súdu, ktorý spôsobil žalobcovi škodu, ktorej náhrady sa domáha v tomto konaní sú relevantné a opodstatnené a všetci sudcovia tohto súdu majú byť z konania a rozhodovania vylúčení.

Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu, objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzajúc z mylného skutkového stavu súd bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Žalobca tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napríklad žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súdom bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežné a bez zbytočných prieťahov z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prieťahy sú z vykonaného dokazovania zrejme.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní žalobca namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 10 spisu). Okrem toho z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 28. 02. 2013 č.k. 5NcC/89/2012-12 zákonnú sudkyňu JUDr. Ivetu Žiškovú vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši pod sp. zn. 6C/132/2012. Ostatných sudcov nevylúčil. Uznesením zo dňa 24. 05. 2013 č. k. 10NcC/337/2013-20 nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci zákonného sudcu Mgr. Juraja Lukáča a to po tom, ako rozhodol o jeho návrhu na vylúčenie. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že niekto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.). Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Žalobca v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal: - riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, - nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 28. 08. 2013 pojednávanie. Predvolanie doručil žalobcovi a splnomocnenému zástupcovi žalobcu (advokátovi) dňa 20. 08. 2013. E-mailom

došlým súdu dňa 23. 08. 2013 bol doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu žalobcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaniu veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti.

Podľa odvolacieho súdu žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Rozhodnutia krajského súdu o vylúčení resp. nevylúčení sudcov okresného súdu boli splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 22. 07. 2013. O návrhu žalobcu na prerušenie konania okresný súd rozhodol uznesením súdu z 28. 08. 2013 č.k. 6C/132/2012-56 a to na pojednávaní vyhlásenom dňa 28. 08. 2013 tak, že návrh na prerušenie konania v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. c/ O. s. p. zamietol, keďže neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre uvedený postup. Podľa okresného súdu podanie ústavnej sťažnosti (predmetom ktorej je porušenie práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd rozhodnutím nadriadeného súdu o nevylúčení sudcov okresného súdu) je nespochybniteľným právom žalobcu, avšak v žiadnom prípade s ňou nie je spojený odkladný účinok rozhodnutí, ktoré sú napadnuté ústavnou sťažnosťou. Považoval za potrebné zdôrazniť, že o nevylúčení sudcov (niektorých) Okresného súdu Liptovský Mikuláš z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Žiline ako súdom nadriadeným. Uvedeným rozhodnutím bola právoplatne vyriešená otázka zákonného sudcu, ako aj práva na nestranný súd v prejednávanej veci. Z tohto dôvodu neexistuje žiadna prekážka, ktorá bráni súdu pokračovať v konaní. Neboli preto naplnené žalujúcou stranou tvrdené dôvody prerušenia konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Podľa citovaného ustanovenia má súd povinnosť prerušiť konanie v prípade, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť ani ako otázku predbežnú. Ide predovšetkým o otázku, uvedenú v ust. § 135 ods. 1 O. s. p. V prejednávanej veci však rozhodnutie súdu nie je závislé od riešenia otázky zákonného sudcu, keďže o nej bolo právoplatne rozhodnuté (a tým bola vyriešená) postupom podľa § 16 O. s. p. Stotožnenie sa s argumentáciou žalobcu by v konečnom dôsledku znamenalo zbytočné (neodôvodnené) predlžovanie konania, oddialenie rozhodnutia vo veci a tým porušenie práva účastníkov vrátane žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd nezistil žiadnu otázku, ktorú nie je v prebiehajúcom konaní oprávnený riešiť a od ktorej vyriešenia závisí rozhodnutie vo veci. Súd nemal preukázaný ani žalobcom tvrdený fakultatívny dôvod prerušenia súdneho konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Uvedené ustanovenie dopadá na iné prípady, v ktorých je na mieste aplikácia citovaného ustanovenia. V súvislosti so žalobcom podanou ústavnou sťažnosťou, ktorá smeruje proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline o nevylúčení sudcov okresného súdu z pojednávania a rozhodovania veci, súd odkázal na konštantnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý ústavnú sťažnosť žalobcu v skutkovo a právne rovnakých prípadoch odmietol (napr. I.ÚS 293/2013 zo dňa 29. 05. 2013, I.ÚS 294/2013 zo dňa 29. 05. 2013). V zmysle princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je úplne legitímne očakávať rovnaké rozhodnutie Ústavného súdu SR o žalobcom podanej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa predmetnej veci. Z iných súdnych konaní vedených na Okresnom súde Liptovský Mikuláš (sp. zn. 4C/208/2012, 4C/210/2012, 4C/154/2012) bolo zistené, že žalobca po právoplatnosti rozhodnutia súdov o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, podáva v tom istom konaní obsahovo rovnaký návrh na prerušenie konania a to krátko pred dňom pojednávania vo veci. Vyššie uvedené správanie žalobcu, s poukazom aj na skôr uvedené skutočnosti (konštantná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR o žalobcom podaných ústavných sťažnostiach) vzbudzuje dôvodné pochybnosti súdu, či má žalobca, ktorý inicioval konanie, skutočný záujem na dosiahnutí účelu konania, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

S poukazom na uznesenie NS SR sp. 3 Obdo 11/2013 prekážka alebo iná okolnosť musí predstavovať „dôležitý dôvod“. Príčina, prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, záväznosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Vychádzajúc z uvedeného bol odvolací súd toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Okrem toho podľa odvolacieho súdu okresný súd

na pojednávaní vykonal len dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 6Er/737/2009, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Vzhľadom na uvedené neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu Mgr. Juraja Lukáča z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca. Okresný súd v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Ďalej žalobca tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní. Okrem toho nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými jeho vytýkanými zločkami.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia nebola dodržaná. Tvrdenie žalobcu o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa rozhodlo s omeškaním viac ako 21 mesiacov sa však ukázalo ako nepravdivé. Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) nebol podľa odvolacieho súdu dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť a vznik škody. Ostatné odvolacie dôvody (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) žalobca v odvolaní len vymenoval bez toho, aby špecifikoval v čom vidí namietané pochybenie. Odvolací súd sa preto nimi nezaoberal.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.